

ZVESTOBA Utrujen sem že od tega sveta,
ko ves čas s praga sivih hiš strmim
v nebo,
ki poselili so ga križi in morske ptice.

Pa vendar me ne kliči
iz svoje čudne jasnosti.
Izmislil sem ti neko pot,
ki vije se okrog srca pomladi,
od jutra do večera
se ti lahko po njej sprehajaš,
ne da bi kdaj me srečala.

Včasih kočija z dvema konjema
nekje od daleč pridrdra,
se ustavi pred teboj, odpelje.
V tvojih solzah se pot razplete
in polna mladih parčkov daljša se in daljša.

NI NA KOKA

(1941)

EKSTAZA Nekega jutra sred najhujše zime
ali ob prvih mèglah leta
se neka ptica dvigne
iz najbolj tihega predela gozda
in prileti do nas
z neznanim plahutanjem kril.

Z mogočnimi zamahi svojih kril
se vtihotapi v gola, velika
drevesa, ki rasto ob cesti,
in tam, v vejah, se s komaj slišnim stokom
otrese svoje barve.

Potem, v belini zime, iz zelenja
rumena krila se odtrgajo
in pod nebo, ki blisk ga razsvetli,
se hrepeneče dvignejo...

Za Renata

MEGLA Ta meglà odloča o prihodnosti
kot o škrjančjem letu pod večernim

nizkim nebom zadnji
osamljen lov:
begotno sled v očeh
nam zapustila bo prijazna ptica,
da bomo se vprašali, kaj pravica,
kaj smisel je življenja.

SUITA 1953 I

Dovolj, da roke položiš na rjuho,
že sem kot vrabčki, ko na okenski
polici uzrejo kruhove
drobtinice, naprej, nazaj capljajo
prestrašeni. Tako jaz z ustni
se tvojim rokam približujem
in čutim njihovo belino, nežnost.

II

Da ne bilo bi dnevov ne noči,
le nepretrgana veriga vzdihov.
Da bi v tem nežnem sporazumu dveh
teles vse strnilo se v en sam čas,
v en sam visoki, tihi poldne,
ki brazda ga le najin dih.

III

Ne, res ne morem si predstavljati,
da bi te videl kdaj razkruštrano
in tudi ne skrbno nakodrano.
Ti tvoji gladko počesani lasje
so zlogi, ki uokvirjajo tvoj lepi
obraz, so moje misli, ki so se
odtrgale od mene in se prepletle
s tvojimi.

KAMEJINA SVETLOBA

Zaman lahko dvanajstkrat
ves svet obredeš, leta in leta
podnevi in ponoči iščeš,
sten drugih sob dotikaš se,

preplašena prikazen, trkaš,
vsaj s kančkom upanja
še vztrajaš po podstrežjih . . .
A vse ostaja kakor prej.

Potem bled žarek, svetel sij.
Ne vprašajte me, kaj je ta svetloba,
ki mi srce prešinja,
goreča in čista, kadar govorim,
ko berem ali hodim.
Ne dajte, da bi zdaj me zapustila,
naj v mojem srcu ostane
vsaj malo še, kamejina svetloba.

Maj 1980

NJENA ROKA Potovanje z ladjico
na otok Sv. Petra.
Tam smo se kopali. Zmerom bolj
bledelo je, za morsko peno,
mesto mojih malih let.
Spominjam se je, deklice,
in njenih dolgih, dolgih kit.
Pustila se je občudovati
z druge strani barke.
Včasih dvignila je eno roko,
toda ne v pozdrav.
Živel sem še šestdeset let
in ta roka je še zmerom tam,
da bi jo branila.

Pieri

NEKE NOČI Poslušaj, draga, kaj nocoj sem sanjal.
Bil sem spet mlad in stopal sem za senco,
odeto v tvoje čudežno meso.
Veselo šla si, jaz za tabo prek
mostičkov in stopnišč, slepeče belih,
skoz sredozemsko tesne ulice.

Samo za hip, se mi je zdelo, sem se te
dotaknil v igri opóldanske svetlobe:
v obraz nerazspoznavne, žene ptice,
z nerazložljivo vlažnimi lasmi.
Potem je vse izginilo, postalo
spet majhno vse v vesoljni noči rjuh,
vse razen diha, tvoje roke, neizmerno
povečane v utripu mojega srca.

**PREBLISK,
ZAMAH PERUTI**

Kadar nasloniš mi na prsi glavo
in vdano mi z zaprtimi očmi
šepečeš in poslušáš kakor vrabček,
ki je prilêtel ščebetat na deblo
v bližino materinega srca,
kaj se dogaja z najino ljubeznijo?

Prav tam se nama zdaj nasmiha,
ko nepreviden dvomom in prisegam
dodajam spet in spet vprašanja.
In jutri, čez en mesec, leto dni?
Vse dokler ti, drhteči vrabček, ne
odpreš oči . . . Preblisk, zamah peruti
in vse je zbrisano z obzorja
v tem nemogočem, absolutnem času.

24. junija 1980

**NE VEČ ŽIVI,
VENDAR TUDI
MRTVI NE**

Ko jazbec, zbegan, stopi iz brloga,
privabljen od toplote pomladanske,
ki ga vznemirja in spodbuja,
bi tudi mi se radi odpravili na pot.
Nikamor in povsod
nas žene hrepenenje po Evropi.

Glej, mlad, vesel zidarček – Haronov
pogled ga ni odkril –
se v mesto še v temi je bil napotil,
med žvižganjem zategovaje si svoj pas.

Jutro je mirno
 in tam je on, lahko bi rekli,
 voljan pomagati, naš Haron,
 z blodno se iskrečimi očmi,
 pripravljen, da tja čez nas pelje
 ne več žive, vendar tudi mrtve ne ...
 Na Norveško, v Turčijo, na Portugalsko,
 v slovenske hoste ali k topli grudi
 vinogradov moldavskih, na zelene
 okope Donave, k nasipom Neve,
 naj kamorkoli že popelje nas,
 povsod kak prostor bomo si našli,
 ne več živi, vendar tudi mrtvi ne.

KAMELA Laže gre kamela
 skoz šivankino uho ... Vesela je,
 v njeni grbi polno je spominov,
 opominov,
 zaprisev in napačnih korakov
 neverjetnega življenja.
 Že, že, spominjam se, spominjam.
 A kaj storila bo kamela,
 ko prišla bo skoz šivankino uho?

Izbral in prevedel Ciril Zlobec